

## REVISTA DE PREMSA

Torcebraç a la justícia  
Editorial ('El País', 25-01)

▶ Continuen els problemes de Silvio Berlusconi amb la justícia després que aquesta setmana el Senat italià donés llum verd a la Llei del procés breu, una argúcia jurídica que persegueix el sobreseïment de les causes per a les quals no hagi recaigut sentència després de deu anys en els tribunals. Això significa que prop de 100.000 casos podrien quedar sense resoldre, entre els quals, els presumptes delictes que Berlusconi té pendents davant la justícia italiana. [...] Fins ara, el Tribunal Constitucional ha aconseguit desbaratar les maniobres de l'Executiu que busquen la impunitat.

Més enllà del cementiri  
T. Orensanz ('La Vanguardia', 25-01)

▶ Qui redueixi la manifestació d'Ascó a tan sols una protesta ecològica s'equivoca. La marxa va ser antinuclear, és clar, però també va ser una altra mostra del descontentament del sud català, de la mateixa manera que les manifestacions anti-PHN de fa alguns anys no eren sols un moviment antitransvasista. S'hi va parlar tant d'urani com del territori i de greuges històrics, i s'hi van tornar a veure eslògans ja clàssics de protestes anteriors. [...] Alguns dels qui van viure les manifestacions antinuclears de fa trenta anys sostenen que això té un altre aire. [...] La massa d'ahir estava formada per ciutadans de base de les Terres de l'Ebre que, a costa de bufetades i lluites anti-PHN, han guanyat en autoestima, en orgull, i han après que sortir al carrer és una manera de guanyar-se el respecte.

Tinc la certesa que les cigonyes parisenses, que traginen una bossa penjada del bec, ja tenen prou feina resseguint els seus itineraris. I és que a casa nostra els nounats neixen sota una col. Oi que sí, Patufet? ©

Quim Gibert, psicòleg i coautor d'"Autoestima i Països Catalans".

Dir públicament que la Llei del cinema farà perdre llocs de treball al sector no és innocent: és fer el joc als genocides de sempre i omplir-se la boca de mentides, ja que la majoria d'habitants dels Països Catalans entenen la llengua catalana i en cap moment fins ara, quan en un àmbit econòmic la llengua ha avançat, no s'ha perdut cap lloc de treball. Prendre aquestes postures des de les esquerres i més encara llibertàries fa por; demà direm sí a l'energia nuclear i a les fàbriques d'armes amb aquest mateix argument? Al segle XXI no es pot aduir desconeixement sobre temes com aquest i més aviat hem de parlar d'espanyolisme ranci, de monolingüisme militant, d'estatisme intransigent. ©

El Cabanyal, amenaçat ara per la godalla de Rita Barberà, continuarà sent un barri degradat si no s'hi aplica un pla integral. Primer de tot, però, cal aturar les màquines

TONI MOLLÀ  
ESCRITOR



## Pròxima parada, el Cabanyal

El Cabanyal és l'última parada del tren abans d'arribar a l'estació central de València. Aquest barri és un antic poble urbanitzat sobre una trama paral·lela a la mar, d'acord amb criteris ara anomenats *bioclimàtics*. El Cabanyal ha viscut sempre mirant la mar, però d'esquena a les institucions de la ciutat, que planificaven les seues inversions en zones més burgeses o més abel·lidores per a la cobdícia constructora. Va ser així fins a l'any 1988, quan el Pla general d'ordenació urbana de València, llavors governada pel PSOE, va deixar el barri en «planificació diferida» –que és una manera de preparar la degradació inexorable. La declaració posterior com a bé d'interès cultural (BIC) i la signatura d'un conveni de «conservació i protecció» entre els governs autonòmic (PSOE) i municipal (PP) no va canviar aquell *laissez faire, laissez passer* que sempre llança els desfavorits als peus dels cavalls, vull dir del mercat.

El 1998 l'Ajuntament de València, en mans de Rita Barberà, va decidir tirar pel dret i allargar l'avinguda Blasco Ibáñez fins a la mar, seccionant el barri en dues meitats aïllades per un tall de més d'un centenar de metres d'amplària perpendicular a la graella urbanística. El tall de Barberà –èmula del napoleònic baró Haussmann parisenc, defensora de la godalla del progrés a què Robert Moses apel·lava per destruir el vell Nova York– implica l'enderrocament de 1.651 edificis, molts dels quals, catalogats com a bé d'interès cultural, en destrueix alguns d'emblemàtics, com la Casa dels Bous i la Llotja dels Pescadors, i allibera milers de metres quadrats. La decisió tanca la porta a qualsevol altra alternativa com ara les proposades pels veïns i pels professionals, articulables per altres eixos que abracen el barri –al nord i al sud de Blasco Ibáñez– i que arriben també a la mar. La godalla de l'alcaldeessa obri en canal, a més, un mode de relacions socioculturals, de vincles populars i d'expressions cíviques que fan del Cabanyal un món particular.

La disputa arriba a la penúltima cita. A la primavera de febrer, l'Ajuntament de València té previst iniciar la demolició dels habitatges i la consegüent destrucció de l'estructura del barri. A instàncies de l'entitat Salvem el Cabanyal –l'entitat de defensa del barri i dels seus equipaments i espais públics–, el Ministeri de Cultura ha contraatacat amb una ordre que qualifica d'acte d'espoli patrimonial les actuacions previstes. Com un ressort paulovià, l'Executiu que presideix Francesc Camps ha eixit en ajuda de Barberà amb un decret llei segons el qual la demolició «no perjudica, danya o deteriora la protecció del conjunt històric de la ciutat», incloent-hi aquest barri.

El Cabanyal s'ha convertit en un nou camp de disputa entre el Partit Popular i el Partit Socialista Obrer Espanyol, entre la Generalitat Valenciana i el Govern central de l'Estat, com abans ja ho van ser l'aigua, el finançament de la sanitat o l'AVE.

Guanyador a banda, el Cabanyal continuarà sent un barri profundament degradat, urbanís-

ticament i social, si no s'hi aplica amb urgència un pla integral –que el Partit Popular no preveu i que el PSOE no va realitzar al Carme, a Velluters ni a l'Horta que envolta la ciutat.

D'altra banda, ni la millor restauració material d'un barri –que no és el cas– assegura una regeneració social, que és, al meu entendre, el que necessita el Cabanyal. Per això mateix, Salvem el Cabanyal va més enllà que els partits polítics, que juguen una lliga particular. «Demanem –n'ha declarat el portaveu– un nou pla basat en la rehabilitació sense destrucció, respectuós amb els valors patrimonials i la vida

«El Cabanyal ha viscut sempre mirant la mar, però d'esquena a les institucions de la ciutat, que planificaven les inversions en zones més burgeses»

social del barri, que incloga accions socials i educatives, adreçat a impulsar l'ocupació local, i compromès amb els autònoms, petits i mitjans empresaris i comerciants».

Ens trobem davant d'un conflicte plural. Aparentment, de competències i d'interessos partidistes. En el fons, la rehabilitació social del Cabanyal i la seua articulació amb la ciutat. Al cap i a la fi, un barri i una ciutat són més que un espai físic.

El valor del Cabanyal, a banda de la morfologia urbana, és l'estil de vida que ha generat i del qual són expressió els ateneus i les associacions, el magnífic mercat, l'ocupació festiva dels seus carrers i altres expressions ciutadanes. Al Nova York de Moses, la militància cívica de Jane Jacobs i els seus conciutadans van salvar Washington Square de la godalla i van llegar al futur l'actual Village.

La lluita pel Cabanyal no és nostàlgia d'un paisatge sentimental, que també, sinó la convicció que el model heretat afegeix qualitat de vida a una ciutat les elits de la qual –entre l'esnobisme i la cursileria– han venut l'ànima al dimoni de «tot allò que és nou», ara amb recep-

«El tall de Barberà implica l'enderrocament de 1.651 edificis, molts dels quals, catalogats com a bé d'interès cultural, i en destrueix d'emblemàtics»

tes d'un urbanisme superat. El Cabanyal necessita una «modernització» sociocultural tant com urbanística, però la proposta de l'alcaldeessa Rita Barberà corre en sentit contrari a velocitat de Fórmula 1.

Finalment, la idiosincràsia del Cabanyal afegeix valor a una ciutat que no pot viure del monocultiu de Calatrava o de la vida burgesa –a la manera catalana, amb perdó– de l'Eixample de Barcelona.

La barreja d'usos i d'equipaments, de serveis i de funcions, realimenta un model de ciutat basat en el capital social que demanen alguns sociòlegs com Robert D. Putnam i urbanistes com Peter Hall. Però, primer, parem les màquines. ©